

[Arbejdsministeren]

Jeg forstod hr. Herluf Rasmussen på den måde, at han lagde megen vægt på bestemmelserne i §§ 3, 4 og 5, og det er jeg enig i.

Så beskrev hr. Herluf Rasmussen en situation fra en kommunalbestyrelse, hvor man først foretog en beskæring måske i forbindelse med budgetbehandlingen og umiddelbart derefter fik udført den samme arbejdsopgave som et beskæftigelsesprojekt. Hvis det finder sted, var der måske anledning til at forsøge at undersøge, om Arbejdsmarkedsnævnet er af den opfattelse, at bestemmelserne i §§ 3, 4 og 5 er opfyldt.

Aage Frandsen (SF):

Til arbejdsministeren vil jeg for at undgå enhver misforståelse sige, at mine bemærkninger om straffeforanstaltning i forbindelse med arbejde alene gik på, at en person for at modtage bistandshjælp skulle arbejde et antal timer.

Derimod vil jeg sige, at kan man få et arbejde til den overenskomstmæssigt fastsatte tid, de 38 timer, er det en lykke, og jeg tror, at mange af de unge mennesker, som i dag ikke kan få arbejde, vil opfatte det som sådan. Jeg tror ikke, nogen ville drømme om at betragte det som en straffeforanstaltning. Det kan godt være, det ikke altid føles lige lykkeligt at udføre det arbejde, man har, men sådan som situationen er i dag, hvor så mange mennesker er arbejdsløse og sendes på bistandshjælp og tvungen førtidspension, må man sige, at det er en lykke at få et arbejde, men altså et arbejde på fuld tid og ikke på den afmålte tid, der svarer til bistandshjælpen. Det var udelukkende det, min bemærkning gik på.

Traberg Smidt (V):

Det var en bemærkning fra fru Lone Møller, som lokkede mig op i anden omgang, nemlig den om vandpytterne.

Det må jo handle om, som det blev sagt, at de unge mennesker skal have et ordentligt arbejde. Efter min opfattelse er et ordentligt stykke arbejde noget, som trænger til at blive udført. Der er ikke noget arbejde, der er mere mindre-værdigt end andet, og hvis vandpytterne af en eller anden grund skal udskiftes, er det også et ordentligt arbejde. Lad mig minde om Abraham Lincoln, som engang blev overrasket af den franske ambassadør, som besøgte ham. Han spurgte: »Jamen hr. præsident, pudser De

Deres egne støvler?« Hvortil Abraham Lincoln skulle have svaret: »Ja, hvis støvler pudser De?«

Jeg synes sådan set, at der er mere regulært i det, hr. Aage Frandsen siger, nemlig at det handler om at få de unge mennesker ind på arbejdsmarkedet, for det er det, det drejer sig om, og det, vi skal diskutere, er, hvordan vi skal gøre det, men det er vi bare ikke helt enige om.

Jeg vil da sige, at det er alle tiders chance for de SF-dominerede kommuner, der måtte fremstå efter kommunevalget den 21., for det er ifølge dette lovforslag sådan, at enhver kommunal aktivitet inden for lovens rammer, som ikke berører eksisterende virksomheders produktion, er der frit slag for. Så til alle de fantasier, SF har haft om alt det, man kunne give sig til, kan siges: Bare kom an. Det må blot ikke være noget, der foregår i forvejen.

(Kort bemærkning).

Jane Oksen (FP):

Fremskridtspartiet havde som bekendt også nogle indsigelser mod §§ 3, 4 og 5. Arbejdsministeren forstod ikke helt vores indsigelse mod disse paragraffer, idet han fremhævede, at de netop tjente som en sikkerhed. Det føler vi altså ikke de gør, for det, der efter Fremskridtspartiets mening sker, er, at man giver al magt til kommunerne. Efter bemærkningerne er kommunens magt tilsyneladende helt suveræn, for der står, at i konsekvens af, at klageadgangen er forenklet, er kommunens og amtskommunens afgørelser med nogle få undtagelser administrativt endelige. Vi kan ikke lige se, hvad det er for få undtagelser, der menes, men der ligger ligesom i det, at det er kommunen, der bestemmer. Der står også på side 6: »Som vilkår for tilskud kan det f.eks. bestemmes, hvem der skal ansættes på projektet.«

Jeg ved ikke, om jeg forstår teksten rigtigt, men hvis det forholder sig sådan, at en arbejdsgiver ønsker tilskud til ansættelse af en ung, vil det altså sige, at kommunen skal bestemme, hvilken person den arbejdsgiver skal ansætte. Det mener vi altså ikke er rigtigt. Vi mener trods alt, at arbejdsgivere i Danmark selv skal have lov at bestemme, hvem de vil ansætte, hvis de har nogle at vælge imellem. Kommunen bør ikke sætte navn på i en sådan sag.

Det, vi ønsker at forsvare, er faktisk arbejdsgivernes interesser, for det er altså arbejdslivet,